TEISINGUMO TEISMO (ketvirtoji kolegija) SPRENDIMAS

2008 m. spalio 9 d.*

Byloje C-16/07 P

dėl 2007 m. sausio 18 d. pagal Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo

Marguerite Chetcuti, Europos Bendrijų Komisijos pagalbinė darbuotoja, gyvenanti Zeitūne (Malta), atstovaujama advokato M.-A. Lucas,

apeliantė,

dalyvaujant kitai proceso šaliai:

Europos Bendrijų Komisijai, atstovaujamai V. Joris ir K. Herrmann, nurodžiusiai adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovei pirmojoje instancijoje,

* Proceso kalba: prancūzų.

TEISINGUMO TEISMAS (ketvirtoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas K. Lenaerts, teisėjai T. von Danwitz, R. Silva de Lapuerta, E. Juhász (pranešėjas) ir G. Arestis,

generalinis advokatas Y. Bot,
posėdžio sekretorė C. Strömholm, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2008 m. kovo 13 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2008 m. birželio 12 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Apeliaciniu skundu M. Chetcuti prašo panaikinti 2006 m. lapkričio 8 d. Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Chetcuti prieš Komisiją* (T-357/04, Rink. VT p. I-A-2-255 ir II-A-2-1323, toliau – skundžiamas sprendimas), kuriuo Pirmosios instancijos teismas atmetė jos ieškinį dėl 2004 m. birželio 22 d. konkurso atrankos komisijos sprendimo atmesti vykstant konkursui pateiktą jos paraišką jame

dalyvauti (toliau – ginčijamas sprendimas), ir vėlesnius su šiuo konkursu susijusius aktus.

Teisinis pagrindas

2 Iki 2004 m. balandžio 30 d. galiojusios Europos Bendrijų pareigūnų tarnybos nuostatų (toliau – Pareigūnų nuostatai) redakcijos, taikytinos šios bylos faktinėms aplinkybėms, 4 straipsnyje numatyta:

„Pareigūnai nepaskiriami į tarnybą ir jų pareigos nepaaukštinamos jokiais tikslais, išskyrus laisvos darbo vietos užėmimą, kaip numatyta šiuose Pareigūnų nuostatuose.

Apie laisvas darbo vietas institucijoje pranešama tos institucijos personalui, kai Paskyrimų tarnyba nusprendžia, kad tą laisvą darbo vietą reikia užimti.

Jeigu laisvos darbo vietos negalima užpildyti perkeliant pareigūną, paaukštinant jo pareigas ar organizuojant vidaus konkursą, apie tai pranešama trijų Europos Bendrijų personalui.“ (Neoficialus vertimas)

3 Pareigūnų nuostatų 27 straipsnyje nustatyta:

„Priimant į darbą siekiama užtikrinti, kad institucijoje dirbtų aukščiausio lygio gebėjimų, darbingumo ir patikimumo pareigūnai, parinkti iš Bendrijų valstybių narių piliečių ir iš kuo platesnės geografinės teritorijos.

<…>“ (Pataisytas vertimas)

4 Pareigūnų nuostatų 29 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„Prieš užpildydama laisvą darbo vietą institucijoje, Paskyrimų tarnyba visų pirma atsižvelgia į šiuos dalykus:

a) ar darbo vieta gali būti užimta perkeliant pareigūną arba paaukštinant jo pareigas institucijos viduje;

b) ar organizuoti institucijos vidaus konkursus;

c) kokias paraiškas dėl perkėlimo pateikė kitų trijų Europos Bendrijų institucijų pareigūnai;

ir tada laikosi konkursų tvarkos, pagal kurią tikrinama kvalifikacija arba rengiami egzaminai, arba ir tikrinama kvalifikacija, ir rengiami egzaminai III priede nustatoma konkurso tvarka.

Tos tvarkos taip pat galima laikytis siekiant sudaryti rezervo sąrašą.“ (Neoficialus vertimas)

5 Pareigūnų nuostatų III priedo „Konkursas“ 1 straipsnyje nustatyta:

„1. Pranešimą apie konkursą parengia Paskyrimų tarnyba, pasitarusi su Jungtiniu komitetu.

Jame turi būti nurodyti šie dalykai:

a) konkurso pobūdis (institucijos vidaus konkursas, institucijų vidaus konkursas, atviras konkursas <…>);

b) konkurso tipas (kai tikrinama kvalifikacija arba rengiami egzaminai, arba ir tikrinama kvalifikacija, ir rengiami egzaminai);

c) pareigos ir užduotys, priskirtinos užimamoms pareigoms atlikti;

d) reikalavimai dėl diplomų ir kitų oficialias kvalifikacijas įrodančių dokumentų arba toms pareigoms užimti reikalingos patirties;

<…>“ (Pataisytas vertimas)

6 Iki 2004 m. balandžio 30 d. galiojusios kitų Europos Bendrijų tarnautojų įdarbinimo sąlygų (toliau – Įdarbinimo sąlygos) redakcijos, taikytinos šios bylos faktinėms aplinkybėms, 3 straipsnyje numatyta:

„Šiose Įdarbinimo sąlygose „pagalbiniai darbuotojai“ reiškia:

a) pagal 52 straipsnio nustatytus apribojimus darbui visą arba ne visą darbo dieną tam tikroje institucijoje priimtus darbuotojus, neužimančius pareigų, įtrauktų į pareigybių sąrašą, pridedamą prie tai institucijai skirto biudžeto skirsnio;

b) darbuotojus, institucijoje išnagrinėjus laikino pareigūnų perkėlimo galimybes, priimtus pavaduoti savo pareigų laikinai negalinčių atlikti:

— B, C, D kategorijų ar kalbų skyriuose dirbančių pareigūnų arba laikinųjų tarnautojų,

— išimties tvarka A kategorijos, kitų nei A 1 ir A 2 lygių, pareigūnų ir laikinųjų tarnautojų, einančių labai specifines pareigas,

kuriems mokama iš bendrų tam tikslui skirtų asignavimų pagal atitinkamai institucijai skirto biudžeto skirsnį.“ (Neoficialus vertimas)

7 Pagal Įdarbinimo sąlygų 9 straipsnį laikinieji tarnautojai, laikantis II antraštinės dalies, įdarbinami tik užimti laisvas pareigas, įtrauktas į pareigybių sąrašą, pridedamą prie kiekvienai institucijai skirto biudžeto skirsnio.

8 Įdarbinimo sąlygų 12 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„1. Įdarbinant laikinuosius tarnautojus siekiama užtikrinti, kad institucijoje dirbtų aukščiausio lygio gebėjimų, darbingumo ir patikimumo asmenys, parinkti iš Bendrijų valstybių narių piliečių ir iš kuo platesnės geografinės teritorijos.

<…>“ (Pataisytas vertimas)

9 Atvirkščiai, Įdarbinimo sąlygose nenumatyta jokių reikalavimų, susijusių su sugebėjimais ir darbingumu, kurie būtų keliami įdarbinant pagalbinius darbuotojus.

10 Įdarbinimo sąlygų 52 straipsnyje numatyta:

„Faktinis pagalbinių darbuotojų įdarbinimo laikotarpis, įskaitant galimą sutarties pratęsimo laikotarpį, negali viršyti:

a) jei jis įdarbintas pavaduoti savo pareigų laikinai negalintį atlikti pareigūną ar laikinąjį tarnautoją – pavadavimo, kurį darbuotojas atlieka, trukmės,

b) visais kitais atvejais – trejų metų.“ (Neoficialus vertimas)

Ginčo aplinkybės

11 Nuo 1991 m. lapkričio 1 d. iki 2004 m. balandžio 30 d. apeliantė kaip vietinė darbuotoja dirbo Europos Bendrijų Komisijos delegacijoje Maltoje. Jos darbo sutartis pasibaigė 2004 m. gegužės 1 d. Maltos Respublikai įstojus į Europos Sąjungą, nes minėta delegacija šioje šalyje buvo uždaryta.

12 2004 m. balandžio 27 d. apeliantė pasirašė B kategorijos pagalbinės darbuotojos sutartį terminuotam laikotarpiui nuo 2004 m. gegužės 1 d. iki 2004 m. gruodžio 31 dienos. Šios sutarties 2 straipsnyje buvo numatyta, kad ji atliko „sudėtingą darbą (brėžinių braižymas, korektūros klaidų taisymas, techninio pobūdžio sąskaitybos vykdymas) dirbančio personalo“ funkcijas.

13 2004 m. balandžio 6 d. Komisija paskelbė pranešimą apie konkursą „Pranešimas apie vidaus konkursą dėl perkėlimo iš kategorijos B į kategoriją A (KOM/PA/04)“. Buvo numatytas konkursas, kuriame rengiami egzaminai (A 7/A 6) administratorių rezervo sąrašui sudaryti.

14 Pranešimo apie konkursą III.1 punktas „Dalyvavimo konkurse sąlygos“ buvo išdėstytas taip:

„1. Konkurse gali dalyvauti (Įdarbinimo sąlygų) 1 antraštinės dalies „Bendrosios nuostatos“ 2 straipsnyje išvardyti pareigūnai ir laikinieji tarnautojai, priskirti kuriam nors iš B kategorijos lygių,

taip pat (Įdarbinimo sąlygų) 1 antraštinės dalies „Bendrosios nuostatos“ 2 straipsnyje išvardyti pareigūnai ir laikinieji tarnautojai, priskirti kuriam nors iš aukštesnės kategorijos lygių,

kurie paskutinę paraiškų dalyvauti konkurse pateikimo dieną <…>:

<…>

b) turi ne mažesnį kaip 5 metų darbo stažą B arba aukštesnėje kategorijoje, įgytą dirbant pareigūnu ar (laikinuoju tarnautoju arba I, II, III, IV ir V grupės pagalbiniu darbuotoju) Komisijoje ar iš dalies kitose institucijose arba agentūrose (1 priedas), kurių personalui taikomi Pareigūnų nuostatai arba (Įdarbinimo sąlygos).

<…>“

15 Apeliantė pateikė paraišką dalyvauti minėtame konkurse.

16 Kadangi M. Chetcuti neatitiko nei su darbo stažu, nei su administraciniu statusu susijusio reikalavimo, nes konkurse galėjo dalyvauti tik pareigūnai ir laikinieji tarnautojai, ginčijamu sprendimu jos paraiška buvo atmesta.

Procesas Pirmosios instancijos teisme ir skundžiamas sprendimas

17 M. Chetcuti pareiškė ieškinį dėl ginčijamo sprendimo ir vėlesnių su šiuo konkursu susijusių aktų panaikinimo, kurį Pirmosios instancijos teismo kanceliarija gavo 2004 m. rugpjūčio 31 dieną.

18 Pirmuoju ieškinio pagrindu ji tvirtino, kad pranešimas apie konkursą tiek, kiek jame numatyta, jog nagrinėjamame konkurse gali dalyvauti tik pareigūnai ir laikinieji tarnautojai taip neleidžiant dalyvauti pagalbiniams darbuotojams, prieštarauja Pareigūnų nuostatų 4, 27 straipsniams ir 29 straipsnio 1 dalies b punktui bei vienodo požiūrio principui. Todėl ginčijamas sprendimas yra neteisėtas.

19 Antruoju ieškinio pagrindu M. Chetcuti teigė, kad pranešimas apie konkursą tiek, kiek jame reikalaujama 5 metų darbo stažo B ar aukštesnėje kategorijoje, įgyto dirbant pareigūnu, laikinuoju tarnautoju arba I–V grupės pagalbiniu darbuotoju išbraukiant darbo stažą, įgytą dirbant vietiniu darbuotoju, prieštarauja Pareigūnų nuostatų 27 ir 29 straipsniams, tarnybos interesui bei vienodo požiūrio principui. Taigi ginčijamas sprendimas yra neteisėtas ir dėl šios priežasties.

20 Kalbant apie pirmąjį ieškinio pagrindą, skundžiamo sprendimo 49–51 punktuose Pirmosios instancijos teismas nagrinėjo institucijoms priėmimo į darbą procedūrose suteiktos diskrecijos pobūdį ir apimtį. Jis nusprendė, kad priėmimo į darbą procedūrose Pareigūnų nuostatai institucijoms suteikia didelę diskreciją, o Bendrijos teismo kontrolė apsiriboja klausimu, ar naudodamasi savo diskrecija atitinkama valdžios institucija nepadarė akivaizdžios klaidos.

21 To paties sprendimo 52 ir 53 punktuose Pirmosios instancijos teismas pabrėžė, kad skirtingos Bendrijose įdarbinamų asmenų kategorijos atitinka teisėtus Bendrijos administracijos poreikius. Jis pridūrė, kad pagrindiniai reikalavimai, nustatyti norint įdarbinti pareigūnus ir laikinuosius tarnautojus, skiriasi nuo reikalavimų, nustatytų norint įdarbinti pagalbinius darbuotojus.

22 Skundžiamo sprendimo 56 punkte Pirmosios instancijos teismas konstatavo, kad iš pranešimo apie konkursą matyti, jog nagrinėjamas konkursas – tai „vidaus konkursas dėl perkėlimo iš kategorijos B į kategoriją A“ ir juo iš esmės siekta, kad pareigūnai ir laikinieji tarnautojai galėtų būti perkelti iš kategorijos B į kategoriją A. Minėto sprendimo 57 punkte Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad nagrinėjamu atveju nebuvo nustatyta, jog numatydama leidimo dalyvauti konkurse sąlygą dėl pareigūno ar laikinojo tarnautojo statuso neleidžiant dalyvauti pagalbiniams darbuotojams Komisija klaidingai pasinaudojo turima diskrecija.

23 Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad ieškovės argumentas, jog nagrinėjamas konkursas buvo ne tik konkursas dėl perkėlimo iš kategorijos B į kategoriją A, bet ir kitokio pobūdžio vidaus konkursas, nes jame galėjo dalyvauti laikinieji A arba B kategorijų tarnautojai ir A kategorijos pareigūnai, nėra reikšmingas. Jis pabrėžė, kad šiame konkurse galėję dalyvauti tiek A, tiek B kategorijos laikinieji tarnautojai ir pareigūnai, priešingai nei pagalbiniai darbuotojai, jau įrodė savo kompetenciją, kai buvo pirmą kartą priimami į darbą pagal Pareigūnų nuostatų 27 straipsnį ir Įdarbinimo sąlygų 12 straipsnį.

24 Kadangi pirmą kartą priimant į darbą pareigūnus ir laikinuosius tarnautojus minėtos nuostatos jau buvo taikomos, Pirmosios instancijos teismas konstatavo, kad ieškovės argumentas, jog Komisija nesilaikė jose nurodyto kiekvieno priėmimo į darbą tikslo, yra nepagrįstas.

25 Skundžiamo sprendimo 61 punkte Pirmosios instancijos teismas konstatavo, kad net jei pagal Įdarbinimo sąlygų 3 straipsnį pagalbiniai darbuotojai gali užimti bet kokias pareigas, to neužtenka, kad konkursuose dėl pareigų paaukštinimo jie būtų prilyginti pareigūnams ir laikiniesiems tarnautojams.

26 Pagaliau to paties sprendimo 62 punkte Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad dėl to, jog pareigūnų ir laikinųjų tarnautojų teisinės padėties negalima sulyginti su pagalbinių darbuotojų teisine padėtimi, nes skiriasi jų priėmimo į darbą sąlygos, ieškovė klaidingai rėmėsi vienodo požiūrio principo pažeidimu.

27 Atsižvelgęs į šias aplinkybes, Pirmosios instancijos teismas atmetė pirmąjį ieškovės ieškinio pagrindą ir nusprendė, kad, atsižvelgiant į tai, jog Komisija turėjo teisę nagrinėjamame konkurse leisti dalyvauti tik pareigūnams ir laikiniesiems tarnautojams, ieškovės paraiška dalyvauti konkurse buvo atmesta pagrįstai. Todėl Pirmosios instancijos teismas nemanė, kad reikėtų priimti sprendimą dėl antrojo ieškinio pagrindo, susijusio su darbo stažu, kurio reikalaujama norint dalyvauti minėtame konkurse, ir dėl vėlesnių su konkursu susijusių aktų.

Šalių reikalavimai

28 Apeliantė pateikė šį Teisingumo Teismo kanceliarijoje 2007 m. sausio 18 d. gautą apeliacinį skundą, kuriame ji Teisingumo Teismo prašo:

— panaikinti skundžiamą sprendimą,

— panaikinti ginčijamą sprendimą,

— panaikinti vėlesnius su konkursu susijusius aktus, būtent atrankos komisijos sudarytą kandidatų, atitinkančių pranešime apie konkursą nustatytas sąlygas, sąrašą, Komisijos sprendimą, kuriame, remiantis šiuo sąrašu, nustatytas užimtinų darbo vietų skaičius, tinkamų kandidatų sąrašą, kurį, baigusi darbą, sudarė atrankos komisija, bei Paskyrimų tarnybos sprendimus, kuriuos ji priėmė remdamasi šiuo sąrašu, ir

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi Pirmosios instancijos teisme ir Teisingumo Teisme išlaidas.

29 Komisija Teisingumo Teismo prašo:

— atmesti apeliacinį skundą ir

— priteisti iš apeliantės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl apeliacinio skundo

30 Iš apeliacinio skundo matyti, kad jį grįsdama apeliantė iš esmės remiasi trimis apeliacinio skundo pagrindais.

31 Pirmuoju apeliacinio skundo pagrindu ji teigia, kad skundžiamas sprendimas pažeidžia sąvoką „vidaus konkursas“ Pareigūnų nuostatų 4 straipsnio ir 29 straipsnio 1 dalies b punkto prasme ir jame nesilaikoma kiekvieno priėmimo į darbą tikslo, kuris išplaukia iš Pareigūnų nuostatų 4 straipsnio 1 dalies ir 27 straipsnio. Antruoju apeliacinio skundo pagrindu apeliantė tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas pažeidė vienodo požiūrio principą. Trečiuoju apeliacinio skundo pagrindu apeliantė tvirtina, kad skundžiamas sprendimas yra teisiškai nepagrįstas.

32 Atsižvelgdamas į tai, kad apeliantės pagrindinis ir svarbiausias argumentas susijęs su teiginiu, jog jos paraiška dalyvauti konkurse svarstyta pažeidžiant lygybės principą, Teisingumo Teismas mano, kad šį apeliacinį skundą reikia pradėti nagrinėti nuo antrojo apeliacinio skundo pagrindo.

Dėl antrojo apeliacinio skundo pagrindo

Šalių argumentai

33 Antruoju apeliacinio skundo pagrindu apeliantė tvirtina, kad skundžiamas sprendimas pažeidžia vienodo požiūrio principą. Jos nuomone, Pirmosios instancijos teismas klaidingai nusprendė, kad pareigūnų ir laikinųjų tarnautojų teisinė padėtis nepanaši į pagalbinių darbuotojų teisinę padėtį.

34 Konkrečiai kalbant, apeliantė teigia, kad Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą, nes savo išvadą motyvavo konstatuodamas, jog, skirtingai nei pareigūnai ir laikinieji tarnautojai, pirmą kartą į darbą priimami pagalbiniai darbuotojai neprivalėjo įrodyti aukščiausio lygio sugebėjimų, darbingumo ir patikimumo.

35 Apeliantė pabrėžia, kad B kategorijos pareigūnai ar laikinieji tarnautojai įrodė savo kompetenciją, susijusią tik su šios kategorijos pareigomis, ir neįrodė papildomos kompetencijos A kategorijos pareigoms užimti. Todėl, priešingai nei nusprendė Pirmosios instancijos teismas, iš skirtingų pareigūnų ir laikinųjų tarnautojų priėmimo į darbą sąlygų neišplaukia, jog jų padėtis nepanaši į pagalbinių darbuotojų padėtį, ir kad dėl to pastariesiems nebūtų leista dalyvauti nagrinėjamame konkurse.

36 Apeliantė teigia, kad tai, jog pagalbiniai darbuotojai kaip pareigūnai ir laikinieji tarnautojai gali užimti bet kokias pareigas, yra pakankamas jų sugebėjimo dirbti užpildant laisvą darbo vietą įrodymas.

37 Komisija mano, kad atsižvelgiant į skirtumus, susijusius su pareigūnų ir laikinųjų tarnautojų įdarbinimu, palyginti su pagalbiniais darbuotojais, neleidimas pagalbiniams darbuotojams dalyvauti nagrinėjamame konkurse nepažeidžia vienodo požiūrio principo.

38 Ji patikslina, kad aukščiausio lygio gebėjimų, darbingumo ir patikimumo reikalavimas, keliamas įdarbinant pareigūnus ir laikinuosius tarnautojus, nulemia ne tik jų teisinio ryšio su institucija pobūdį, bet ir tai, ar jie gali siekti šioje institucijoje karjeros.

39 Komisijos nuomone, apeliantės argumentai dėl pagalbinių darbuotojų galimybės užimti bet kokias pareigas nėra paremti jokiu konkrečiu įrodymu. Vien to, kad šie darbuotojai gali užimti bet kokias pareigas, nepakanka manyti, jog jiems reikia leisti dalyvauti nagrinėjamame konkurse. Šiuo klausimu Komisija pabrėžia, kad, priešingai nei pagalbiniai darbuotojai, pareigūnai ir laikinieji tarnautojai privalo atitikti priėmimo į darbą sąlygas, nustatytas Pareigūnų nuostatų 27 straipsnyje ir Įdarbinimo sąlygų 12 straipsnyje. Be to, Komisija primena, kad į pagalbinių darbuotojų faktiškai išdirbtą darbo laiką atsižvelgiama antruoju leidimo dalyvauti konkurse kriterijumi, pagal kurį skaičiuojant reikalaujamą darbo stažą įskaičiuojama ir patirtis, įgyta dirbant pagalbiniu darbuotoju.

Teisingumo Teismo vertinimas

40 Visų pirma reikia priminti, kad vienodo požiūrio principas reikalauja, jog panašios situacijos nebūtų vertinamos skirtingai, o skirtingos situacijos – vienodai, jei toks vertinimas negali būti objektyviai pagrįstas (žr. 2007 m. gegužės 3 d. Sprendimo *Advocaten voor de Wereld*, C-303/05, Rink. p. I-3633, 56 punktą ir 2008 m. gegužės 15 d. Sprendimo *Delay*, C-276/07, Rink. p. I-3635, 19 punktą).

41 Šiuo atžvilgiu reikia išnagrinėti, ar, kaip tvirtina apeliantė, konstatuodamas, kad pagalbinių darbuotojų padėtis nepanaši į pareigūnų ir laikinųjų tarnautojų padėtį, Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą.

42 Kaip išvados 87–92 punktuose pabrėžė generalinis advokatas, iš Pareigūnų nuostatų ir Įdarbinimo sąlygų matyti, kad skiriasi pagalbinių darbuotojų ir pareigūnų bei laikinųjų tarnautojų administracinis statusas, priėmimo į darbą reikalavimai ir įdarbinimo sąlygos.

43 Pirma, iš kartu skaitomų Pareigūnų nuostatų 5 bei 6 straipsnių ir Įdarbinimo sąlygų 3 bei 9 straipsnių matyti, kad, skirtingai nei pareigūnai ir laikinieji tarnautojai, kurie užima pareigybių sąraše konkrečiai nurodytas pareigas, pagalbiniai darbuotojai, išskyrus pavadavimo atvejus, vykdo į šį sąrašą neįtrauktą administracinę veiklą (šiuo klausimu žr. 1979 m. vasario 1 d. Sprendimo *Deshormes prieš Komisiją*, 17/78, Rink. p. 189, 35 punktą ir 1981 m. lapkričio 19 d. Sprendimo *Fournier prieš Komisiją*, 106/80, Rink. p. 2759, 9 punktą).

44 Antra, kaip skundžiamame sprendime pabrėžė Pirmosios instancijos teismas, pagalbiniams darbuotojams nėra numatyta tokia nuostata, kokia pagal Pareigūnų nuostatų 27 straipsnio pirmąją pastraipą ir Įdarbinimo sąlygų 12 straipsnio 1 dalį taikoma pareigūnams ir laikiniesiems tarnautojams. Iš to matyti, kad, priešingai nei pareigūnai ir laikinieji tarnautojai, pagalbiniai darbuotojai neturi įrodyti aukščiausio lygio gebėjimų, darbingumo ir patikimumo.

45 Trečia, priešingai nei pareigūnams ir laikiniesiems tarnautojams, pagalbiniams darbuotojams netaikoma vertinimo ar periodinės ataskaitos sistema.

46 Ketvirta, reikia atkreipti dėmesį į tai, kad Pareigūnų nuostatų 32 straipsnyje ir Įdarbinimo sąlygų 8 straipsnyje laikiniesiems tarnautojams įtvirtinta galimybė tęsti tarnybą įgijus pareigūno statusą Pareigūnų nuostatuose nustatyta tvarka. Šiuo atveju išlaikomas dirbant laikinuoju tarnautoju įgytas tarnybos stažas pakopoje, jei atitinkamas tarnautojas iš karto skiriamas to paties lygio pareigūnu. Tačiau pagalbiniams darbuotojams panašios nuostatos nenumatytos.

47 Penkta, pagalbiniams darbuotojams netaikoma bendru Bendrijos institucijų sutarimu nustatyta socialinės apsaugos sistema, kuria naudojasi pareigūnai ir laikinieji tarnautojai.

48 Reikia konstatuoti, kad iš šių skirtumų matyti, jog pagalbiniai darbuotojai įdarbinami Bendrijos institucijose nenuolatinėms pareigoms užimti. Atvirkščiai, kaip jau yra nusprendęs Teisingumo Teismas, pagalbinio darbuotojo darbo sutarties ypatumas – įdarbinimo nestabilumas laiko požiūriu, nes ši sutartis naudojama, tik kai reikia

pavaduoti ar atlikti trumpalaikes, dėl skubos atsiradusias ar aiškiai neapibrėžtas administracines užduotis (žr. minėtų sprendimų *Deshormes prieš Komisiją* 37 punktą ir *Fournier prieš Komisiją* 9 punktą). Todėl pagalbiniai darbuotojai yra atskira kategorija, atitinkanti įvairius juos įdarbinančių institucijų poreikius.

49 Iš to matyti, kad, kalbant apie karjeros galimybes Bendrijos institucijose, pagalbiniai darbuotojai negali tikėtis būti prilyginti pareigūnams ir laikiniesiems tarnautojams.

50 Todėl Pirmosios instancijos teismas teisingai konstatavo, kad pagalbinių darbuotojų padėtis skiriasi nuo pareigūnų ir laikinųjų tarnautojų padėties, ir, atsižvelgiant į šį skirtumą, dėl to, kad pagalbiniams darbuotojams nebuvo leista dalyvauti nagrinėjamame konkurse, nebuvo pažeistas vienodo požiūrio principas.

51 Todėl antrąjį apeliacinio skundo pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Dėl pirmojo apeliacinio skundo pagrindo

Dėl priimtinumo

52 Visų pirma Komisija teigia, kad apeliantės argumentai tiek, kiek juose keliamas klausimas dėl Pirmosios instancijos teismo atlikto nagrinėjamo konkurso vertinimo, yra nepriimtini. Ji primena, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką tik Pirmosios instancijos teismas, kaip pirmosios instancijos teisminė institucija, yra kompetentingas nustatyti faktines aplinkybes ir jas vertinti. Taigi Pirmosios instancijos teismas, nepriklausomai įvertinęs faktines aplinkybes ir nė kiek jų neiškraipydamas, atsižvelgdamas į tekstą ir dalyvavimo minėtame konkurse sąlygas, objektyviai nusprendė, kad iš esmės šis vidaus konkursas atitinka perkėlimo iš vienos kategorijos į kitą, arba pareigų paaukštinimo konkursą.

53 Šiuo klausimu reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką Pirmosios instancijos teismui nustačius ar įvertinus faktines aplinkybes Teisingumo Teismas pagal EB 225 straipsnį yra kompetentingas patikrinti šių faktinių aplinkybių teisinę kvalifikaciją ir teisines išvadas, kurias Pirmosios instancijos teismas padarė jomis remdamasis (žr. 2006 m. balandžio 6 d. Sprendimo *General Motors prieš Komisiją*, C-551/03 P, Rink. p. I-3173, 51 punktą ir 2008 m. gegužės 22 d. Sprendimo *Degussa prieš Komisiją ir Tarybą*, C-266/06 P, 72 punktą).

54 Iš to matyti, kad apeliantės argumentai, jog Pirmosios instancijos teismas klaidingai teisiškai vertino nagrinėjamą konkursą, yra priimtini.

Dėl esmės

— Šalių argumentai

55 Pirmuoju apeliacinio skundo pagrindu apeliantė teigia, kad Pirmosios instancijos teismas nesilaikė sąvokos „vidaus konkursas“ Pareigūnų nuostatų 4 straipsnio ir 29 straipsnio 1 dalies b punkto prasme bei kiekvieno priėmimo į darbą tikslo, kuris išplaukia iš Pareigūnų nuostatų 4 straipsnio 1 dalies ir 27 straipsnio pirmosios pastraipos.

56 Visų pirma apeliantė tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas klaidingai rėmėsi pagrindiniu šio konkurso tikslu, kuris subjektyviai nustatytas pagal pranešimo apie konkursą pavadinimą „vidaus konkursas dėl perkėlimo“, nuspręsdamas, kokioms kandidatų kategorijoms gali būti teisėtai leista ar neleista dalyvauti šiame konkurse.

57 Apeliantė teigia, kad ši išvada turėjo būti paremta objektyviu minėto konkurso pobūdžiu, išplaukiančiu iš leidimo dalyvauti konkurse sąlygų, nurodytų pačiame pranešime apie konkursą. Šiuo klausimu apeliantė patikslina, kad nagrinėjamame konkurse galėjo dalyvauti ne tik norintys tapti A kategorijos pareigūnais B kategorijos pareigūnai, bet ir norintys tapti pareigūnais A ir B kategorijų laikinieji tarnautojai.

58 Apeliantė teigia, kad kai konkursas įvardijamas kaip „institucijos vidaus konkursas“, remiantis Teisingumo Teismo ir Pirmosios instancijos teismo praktika, būtent 1965 m. kovo 31 d. Teisingumo Teismo sprendimu *Rauch prieš Komisiją* (16/64, Rink. p. 179) ir

2001 m. lapkričio 15 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimu *Van Huffel prieš Komisiją* (T-142/00, Rink. VT p. I-A-219 ir II-1011), negalima neleisti dalyvauti konkurse pagalbiniams darbuotojams.

59 Papildomai apeliantė tvirtina, kad jei būtų manoma, jog Pirmosios instancijos teismas nagrinėjamą konkursą įvardijo kaip „konkursą dėl perkėlimo“, o ne kaip „institucijos vidaus konkursą“, jis būtų padaręs teisės klaidą, nes toks vertinimas būtų paremtas šalių nustatytais subjektyviais kriterijais. Ji nurodo, kad net darant prielaidą, jog pagrindinis nagrinėjamo konkurso tikslas – perkėlimas iš kategorijos B į kategoriją A, ne mažiau svarbu, kad tai yra ir konkursas dėl paskyrimo į nuolatinę tarnybą, todėl jis turi būti įvardijamas kaip „vidaus konkursas“, nes pagal teismų praktiką, susijusią su Pareigūnų nuostatų 4 ir 29 straipsniais, toks konkursas būtų apibrėžiamas kaip konkursas, kuriame gali dalyvauti personalas plačiąja prasme, t. y. visi pagal viešąją teisę institucijoje dirbantys asmenys.

60 Antra, apeliantė tvirtina, kad konstatuodamas, jog dėl neleidimo pagalbiniams darbuotojams dalyvauti nagrinėjamame konkurse nebuvo pažeistas kiekvieno priėmimo į darbą tikslas, kuris išplaukia iš Pareigūnų nuostatų 4 straipsnio 1 dalies ir 27 straipsnio ir iš Pirmosios instancijos teismo praktikos, būtent iš minėto sprendimo *Van Huffel prieš Komisiją*, Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą.

61 Apeliantė teigia, kad pagal minėtą tikslą reikalaujama, jog leidimo dalyvauti konkurse sąlygos būtų nustatytos pagal užimamoms laisvoms darbo vietoms keliamus reikalavimus. Apeliantės nuomone, taip nėra kalbant apie leidimo dalyvauti nagrinėjamame konkurse sąlygas, nes jos neleidžia dalyvauti potencialiems kandidatams, turintiems tokią pačią kvalifikaciją, kokią turi kandidatai, kuriems leista dalyvauti minėtame konkurse.

62 Šiuo klausimu apeliantė pakartoja, kad nagrinėjamo konkurso atžvilgiu pagalbinių darbuotojų padėtis panaši į pareigūnų ir B kategorijos laikinųjų tarnautojų padėtį, nes nė viena iš šių trijų tarnautojų kategorijų neįrodė savo kompetencijos, susijusios su A kategorijos pareigomis. Be to, tai, kad pagal Įdarbinimo sąlygų 3 straipsnį pagalbiniai darbuotojai gali užimti bet kokias pareigas, lemia, jog šie darbuotojai turi tokių pačių arba beveik tokių pačių gebėjimų kaip pareigūnai. Ji taip pat teigia, kad pačiame pranešime apie konkursą svarbia profesine patirtimi pripažįstamas ne tik darbo pareigūnu ar laikinuoju tarnautoju laikotarpis, bet ir darbo pagalbiniu darbuotoju laikotarpis. Apeliantės nuomone, iš to matyti, kad užimant tiek vienas, tiek kitas pareigas įgyta patirtis yra vienoda. Apeliantė mano, kad aukščiausio lygio gebėjimus, darbingumą ir patikimumą turėtų įrodyti išlaikyti pirminės atrankos ir atrankos egzaminai.

63 Komisija teigia, kad Pirmosios instancijos teismas teisingai pripažino, jog nagrinėjamas konkursas iš esmės atitinka konkursą dėl perkėlimo iš kategorijos B į kategoriją A, susijusį su pareigūnų ir laikinųjų tarnautojų kilimu tarnyboje, kai ir vieni, ir kiti jau buvo įdarbinti Komisijoje pagal Pareigūnų nuostatų 27 straipsnį ir Įdarbinimo sąlygų 12 straipsnį.

64 Komisijos nuomone, net prielaida, kad šis konkursas taip pat yra konkursas dėl paskyrimo nuolatinę tarnybą, neįpareigotų Paskyrimų tarnybos leisti jame dalyvauti visam institucijos personalui ir taip nesilaikyti jo pagrindinio tikslo. Darant tokią prielaidą būtų pažeista Paskyrimų tarnybai suteikta didelė diskrecija konkursų srityje.

65 Komisija tvirtina, kad, priešingai nei teigia apeliantė, tarnybos interesas – pareigūnų ir laikinųjų tarnautojų kilimas tarnyboje, o Bendrijos teismas jau nusprendė, jog toks

tikslas yra teisėtas (1975 m. spalio 16 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Deboeck prieš Komisiją*, 90/74, Rink. p. 1123 ir 1997 m. kovo 6 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *de Kerros ir Kohn-Bergé prieš Komisiją*, T-40/96 ir T-55/96, Rink. VT p. I-A-47 ir II-135, 46 punktas). Be to, ji teigia, kad Pareigūnų nuostatų 45 straipsnio 2 dalyje taip pat numatyta organizuoti vidaus konkursus tik pareigūnams, kad jie galėtų pereiti į aukštesnę kategoriją, o pagalbiniams darbuotojams minėtuose konkursuose nebūtų leista dalyvauti, nes jie neturi teisės dalyvauti dėl savo įdarbinimo statuso specifikos.

66 Komisija tvirtina, kad minėtas sprendimas *Rauch prieš Komisiją* nėra absoliutus, kaip, atrodo, mano apeliantė. Ji pažymi, kad byla, kurioje priimtas minėtas sprendimas, susijusi su 1963 m. organizuotu konkursu, kuriame atsispindi to laiko aplinkybės, t. y. tai, kad Komisija kūrė savo organizacinę sistemą ir dažnai įdarbindavo pagalbinius darbuotojus. Komisija teigia, kad 2004 m. ji turėjo daug pareigūnų ir laikinųjų tarnautojų, kuriems, organizuodama nagrinėjamą konkursą, norėjo suteikti paskutinę galimybę pereiti į aukštesnę kategoriją pasinaudojant vidaus konkursu prieš naujojo reglamento, kuris šią galimybę panaikino, įsigaliojimą.

67 Komisija mano, kad apeliantė veltui remiasi laisvoms darbo vietoms užimti keliamais reikalavimais norėdama įrodyti, jog su pirminiu priėmimu į darbą susijęs kriterijus yra visiškai nesvarbus. Iš tikrųjų vykstant nagrinėjamam konkursui dar nebuvo tiksliai nustatyta, kokią laisvą darbo vietą reikės užimti. Šiuo konkursu buvo siekiama sudaryti rezervo sąrašą tam tikroms sritims. Todėl su pirminiu priėmimu į darbą susiję reikalavimai buvo tinkamas kriterijus. Šią aplinkybę pagrindžia ir tai, kad reguliariai vertinami pareigūnų ir laikinųjų tarnautojų gebėjimai ir patikimumas.

— Teisingumo Teismo vertinimas

68 Reikia konstatuoti, kad skundžiamo sprendimo 56 punkte Pirmosios instancijos teismas nusprendė, jog iš pranešimo apie konkursą matyti, kad nagrinėjamą konkursą reikia laikyti „vidaus konkursu dėl perkėlimo iš kategorijos B į kategoriją A“. Tai yra „institucijos vidaus konkursas“ Pareigūnų nuostatų 29 straipsnio 1 dalies b punkto prasme.

69 Remdamasi minėtu sprendimu *Rauch prieš Komisiją*, apeliantė teigia, kad, nepaisant statuso, tokiame konkurse reikia leisti dalyvauti visiems institucijoje dirbantiems asmenims. Todėl, priešingai nei nusprendė Pirmosios instancijos teismas, *a priori* pagalbiniams darbuotojams neturėtų būti neleista dalyvauti institucijos vidaus konkurse.

70 Tokiam argumentui negalima pritarti.

71 Reikia pabrėžti, kad byloje, kurioje priimtas minėtas sprendimas *Rauch prieš Komisiją*, ieškovė ginčijo Paskyrimų tarnybos teisę leisti pagalbiniams darbuotojams dalyvauti institucijos vidaus konkurse. Byloje buvo keliamas klausimas, ar Paskyrimų tarnyba turėjo teisę pagalbiniams darbuotojams leisti dalyvauti tokiame konkurse.

72 Teisingumo Teismas į šį klausimą atsakė teigiamai, tačiau iš to neišplaukia, kad nuo to laiko Paskyrimų tarnyba kiekviename institucijos vidaus konkurse turi leisti dalyvauti visiems joje dirbantiems asmenims.

73 Iš tikrųjų, nors skaitant minėtą sprendimą *Rauch prieš Komisiją* tik pažodžiui, būtų galima suprasti, kad institucijos vidaus konkursas susijęs su visais joje dirbančiais asmenimis, vis dėlto aptariamos nuostatos taip pat turi būti aiškinamos pagal Pareigūnų nuostatų ir Įdarbinimo sąlygų sistemą ir tikslą.

74 Tokiomis aplinkybėmis Pirmosios instancijos teismas, remdamasis minėtu sprendimu *Rauch prieš Komisiją*, skundžiamo sprendimo 48 punkte teisingai nusprendė, kad „paprastai“ vidaus konkursas susijęs su visais institucijoje dirbančiais asmenis, bet, atsižvelgdamas į pagal Pareigūnų nuostatus institucijoms suteiktą didelę diskreciją organizuoti konkursus, jis atmetė apeliantės argumentą.

75 Be to, remiantis šio sprendimo 66 punkte nurodytais Komisijos argumentais, reikia konstatuoti, kad 1965 m. Teisingumo Teismo priimtą sprendimą dėl institucijų personalo valdymo būtina aiškinti atsižvelgiant į dabar keliamus reikalavimus.

76 Pagaliau reikia pažymėti, kad jeigu būtų aiškinama, jog institucijos vidaus konkurse Paskyrimų tarnyba turi leisti dalyvauti visiems šioje institucijoje dirbantiems asmenims, būtų pažeista didelė diskrecija, kuri pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką pripažinta Bendrijos institucijoms organizuojant savo padalinių darbą ir ypač nustatant konkurso tvarką ir sąlygas (žr. minėto sprendimo *Deboeck prieš Komisiją* 29 punktą; 1984 m. vasario 9 d. Sprendimo *Fabius prieš Komisiją*, 39/83, Rink. p. 627, 7 punktą; 1988 m. birželio 8 d. Sprendimo *Vlachou prieš Audito rūmus*, 135/87, Rink. p. 2901, 23 punktą ir 2004 m. spalio 14 d. Sprendimo *Pflugradt prieš ECB*, C-409/02 P, Rink. p. I-9873, 42 punktą).

77 Leidimo dalyvauti konkurse sąlygos turi būti nustatytos atsižvelgiant į tarnybos interesą, o nustatydamos šį interesą Bendrijos institucijos turi didelę diskreciją (šiuo klausimu žr. 1987 m. vasario 4 d. Sprendimo *Bouteiller prieš Komisiją*, 324/85, Rink. p. 529, 6 punktą; 1987 m. vasario 12 d. Sprendimo *Bonino prieš Komisiją*, 233/85, Rink. p. 739, 5 punktą ir 2003 m. balandžio 3 d. Sprendimo *Parlamentas prieš Samper*, C-277/01 P, Rink. p. I-3019, 35 punktą).

78 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia pripažinti, kad konstatavęs, jog nagrinėjamame konkurse galėjo būti teisėtai neleista dalyvauti pagalbiniams darbuotojams, ir dėl to nebūtinai pažeidžiama institucijos vidaus konkurso sąvoka, Pirmosios instancijos teismas nepadarė teisės klaidos.

79 Be to, apeliantė teigia, kad nagrinėjamas konkursas pažeidžia imperatyvias Pareigūnų nuostatų 4 straipsnio 1 dalies ir 27 straipsnio pirmosios pastraipos normas, pagal kurias leidimo dalyvauti konkurse sąlygos turi būti nustatytos pagal laisvoms darbo vietoms užimti keliamus reikalavimus. Nagrinėjamo konkurso atveju ši pareiga yra pažeista, nes pagal leidimo dalyvauti šiame konkurse sąlygas jame neleidžiama dalyvauti potencialiems kandidatams, turintiems tokią pačią kvalifikaciją kaip ir kandidatai, kuriems leista dalyvauti minėtame konkurse.

80 Tačiau šis argumentas neįtikina.

81 Pirma, dėl šio sprendimo 44 punkte nurodytų priežasčių neįrodyta, kad pagalbiniai darbuotojai būtinai turi tokią pačią kvalifikaciją kaip pareigūnai ir laikinieji tarnautojai.

82 Antra, iš pareigos nustatyti leidimo dalyvauti konkurse sąlygas pagal laisvas užimtinas darbo vietas neišplaukia, kad institucijos vidaus konkurse Paskyrimų tarnyba turėtų leisti dalyvauti visoms galimų kandidatų kategorijoms.

83 Iš to matyti, kad konstatuodamas, jog dėl neleidimo pagalbiniams darbuotojams dalyvauti nagrinėjamame konkurse nebuvo pažeistas kiekvieno priėmimo į darbą tikslas pagal Pareigūnų nuostatų 4 straipsnio 1 dalį ir 27 straipsnį, Pirmosios instancijos teismas nepadarė teisės klaidos.

84 Todėl pirmasis apeliacinio skundo pagrindas turi būti atmestas kaip nepagrįstas.

Dėl trečiojo apeliacinio skundo pagrindo

Šalių argumentai

85 Trečiuoju apeliacinio skundo pagrindu apeliantė teigia, kad Pirmosios instancijos teismas neatsakė į kai kuriuos argumentus, kuriuos ji pateikė šiame teisme, t. y. visų pirma tuos, kuriais norėta paneigti Komisijos teiginį, kad pranešime apie konkursą nebuvo jokio reikalavimo dėl reikalaujamos kvalifikacijos, nes nagrinėjamas konkursas buvo skirtas kandidatams, jau įrodžiusiems aukščiausio lygio gebėjimus, darbingumą ir patikimumą pirmą kartą priimant juos į darbą.

86 Priešingai nei tvirtina apeliantė, Komisija mano, kad skundžiamas sprendimas yra pakankamai motyvuotas, nes prieš atmesdamas pirmąjį ieškinio pagrindą Pirmosios

instancijos teismas atsižvelgė į Pareigūnų nuostatų 27 straipsnio ir Įdarbinimo nuostatų 12 straipsnio taikymo pirmą kartą įdarbinant pareigūnus ir laikinuosius tarnautojus kriterijų.

Teisingumo Teismo vertinimas

87 Iš nusistovėjusios teismo praktikos matyti, kad pagal Teisingumo Teismo statuto 36 straipsnio pirmąjį sakinį ir 53 straipsnio pirmąją pastraipą Pirmosios instancijos teismui tenkanti pareiga motyvuoti nereikalauja, kad Pirmosios instancijos teismas išsamiai ir vieną po kito išnagrinėtų visus bylos šalių išdėstytus argumentus. Pirmosios instancijos teismo motyvavimas gali būti netiesioginis, jei jis leidžia asmeniui, su kuriuo susijęs Pirmosios instancijos teismo sprendimas, sužinoti šio sprendimo motyvus, o Teisingumo Teismui – turėti pakankamai informacijos, kad šis galėtų vykdyti savo kontrolę (žr. minėto sprendimo *Evonik Degusia prieš Komisiją ir Tarybą* 103 punktą).

88 Šiuo atžvilgiu iš skundžiamo sprendimo 49–53, 56, 57 ir 59–62 punktų matyti, kad, kiek teisiškai būtina, Pirmosios instancijos teismas išaiškino priežastis, dėl kurių buvo pagrįsta neleisti pagalbiniams darbuotojams dalyvauti nagrinėjamame konkurse, ir įrodė, kad buvo laikomasi tikslo, keliamo kiekvieno priėmimo į darbą atveju.

89 Todėl trečiąjį apeliacinio skundo pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

90 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad apeliacinis skundas turi būti atmestas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

91 Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalies pirmąją pastraipą, taikomą apeliacinėse bylose pagal Procedūros reglamento 118 straipsnį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Pagal šio reglamento 70 straipsnį bylose tarp Bendrijų ir jų tarnautojų institucijos pačios padengia savo išlaidas. Tačiau pagal šio reglamento 122 straipsnio antrąją pastraipą 70 straipsnis netaikomas pareigūno ar kito institucijos tarnautojo paduotiems prieš ją apeliaciniams skundams.

92 Kadangi Komisija prašė priteisti bylinėjimosi išlaidas iš M. Chetcuti ir ši bylą pralaimėjo, ji turi padengti bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (ketvirtoji kolegija) nusprendžia:

1. Atmesti apeliacinį skundą.

2. Priteisti iš M. Chetcuti bylinėjimosi apeliacinėje instancijoje išlaidas.

Parašai.